

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **Gardenline s.r.o.**
sídlem Na Vinici 948/13, Litoměřice

proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

za účasti: **1) statutární město Brno**
sídlem Dominikánské náměstí 196/1, Brno

2) Brněnské komunikace a.s.
sídlem Renneská třída 787/1a, Brno

oba zastoupeni Mgr. Milošem Procházkou, advokátem
sídlem Kobližná 71/2, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 8. 2024, č. j. ÚOHS-31858/2024/163, sp. zn. ÚOHS-R0122/2024/VZ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

- V. Kauce složená žalobcem s návrhem na vydání předběžného opatření u Krajského soudu v Brně ve výši 100 000 Kč připadá státu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Osoby zúčastněné na řízení (dále jen „zadavatelé“) zadávaly v užším řízení veřejnou zakázku „Výstavba Janáčkova kulturního centra v Brně“, jejíž oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 14. 6. 2023 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 19. 6. 2023 pod ev. č. zakázky Z2023-025611, ve znění pozdější opravy, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 19. 6. 2023 pod ev. č. 2023/S 116-364772, ve znění pozdější opravy.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 6. 2024, č. j. ÚOHS-24358/2024/500, zamítl návrh žalobce na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonu zadavatelů podle § 265 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „z.z.v.z.“), neboť nebyly zjištěny důvody pro vydání nápravného opatření (vyjma části návrhu, v jejímž rozsahu bylo již dříve řízení pravomocně zastaveno). Napadeným rozhodnutím předseda žalovaného zamítl rozklad žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Jádrem sporu tkívá v posouzení přiměřenosti požadavku na technickou kvalifikaci dle zadávací dokumentace. Zadavatelé požadovali, aby dodavatelé v posledních 7 letech před zahájením zadávacího řízení realizovali alespoň 1 významnou stavební práci, jejímž předmětem byla výstavba nebo rekonstrukce objektu občanské vybavenosti o celkových investičních nákladech alespoň 1 mld. Kč bez DPH; objektem občanské vybavenosti se dle zadávací dokumentace rozumí stavby uvedené v § 6 odst. 1 vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb (dále jen „bezbariérová vyhláška“).
4. Východiskem žalovaného je úvaha, že pokud je zadávací podmínku jednoduché splnit a hospodářskou soutěž omezuje nanejvýš zanedbatelně, není nutné zkoumat, zda existuje alternativa, která by hospodářskou soutěž omezovala méně či vůbec. Sporný požadavek zadavatelů byl dle žalovaného vymezen natolik široce, že dodavatelé ho mohli prokázat dostatečně velkým okruhem staveb (zadavatelé obdrželi celkem 4 žádosti dodavatelů o účast v zadávacím řízení – což lze považovat s ohledem na rozsah/složitost předmětu plnění za relativně vysoký/přiměřený počet – a všichni tito dodavatelé prokázali splnění podmínek účasti). Zadavatelé proto nebyli povinni předkládat podrobné odůvodnění jednoduše splnitelného požadavku.
5. Dle žalovaného mohou být stavbami občanského vybavení ve smyslu bezbariérové vyhlášky i tzv. „soukromé kancelářské budovy“ či sídla velkých obchodních korporací. I když jejich převážnou část budou pravděpodobně tvořit uzavřené či otevřené kanceláře, bude se jednat o stavbu občanského vybavení, konkrétně stavbu pro obchod a služby, neboť v řadě takových kanceláří budou poskytovány služby klientům.

II. Žaloba

6. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Namítá, že požadavek technické kvalifikace není „jednoduchý“ a „snadno splnitelný“, jak tvrdí předseda žalovaného. Tento

závěr dle žalobce postrádá bližší odůvodnění a nebyl prokázán. Žalobce tvrdí, že v posledních 7 letech byly provedeny pouze jednotky staveb dle § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky. Napadený kvalifikační požadavek tak představuje zcela zásadní omezení hospodářské soutěže, které musí být zadavateli řádně odůvodněno, a to včetně skutečnosti, proč nebylo zvoleno kritérium obecnější. Odůvodnění zadavatelů dle žalobce neobstojí. Žalobce má za to, že u žádného požadavku na referenční zakázku v hodnotě 1 mld. Kč bez DPH nelze konstatovat, že se jedná o podmínku, která „není schopna omezit hospodářskou soutěž“.

7. Předseda žalovaného dle žalobce vykládá nesprávně rozsah způsobilých referenčních zakázek, když mezi ně řadí i tzv. soukromé administrativní budovy (s převahou kancelářských prostor), které nejsou stavbami dle § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky, což zcela zásadně ovlivňuje okruh způsobilých referencí. Předseda žalovaného se v tomto směru odchýlil od výkladu provedeného v rozhodnutí pod sp. zn. R0006/2023/VZ, v němž uvedl, že soukromá administrativní budova je obdobnou administrativní stavbě občanské vybavenosti, pouze jako stavba občanské vybavenosti označena není, neboť jde o stavbu soukromou. Dle žalobce stavba soukromé administrativní budovy s převahou kanceláří není stavbou uvedenou v § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky, neboť je rozhodující využití právě pro administrativu, nikoliv pro obchod a služby. V případě nových administrativních komplexů sice stavba zpravidla bude obsahovat část pro obchod a služby (kavárny, restaurace, prodejny), ale pokud většina stavby má odlišné využití (soukromá administrativa – kanceláře), tak stavba jako celek není stavbou pro obchod a služby, nýbrž stavbou pro výkon práce ve smyslu bezbariérové vyhlášky.
8. Žalobce již v námitkách proti zadávací dokumentaci argumentoval tím, že tyto soukromé administrativní stavby připuštěny nejsou (což zúžilo hospodářskou soutěž), a zadavatelé v rozhodnutí o námitkách neuvedli opak. S tím přišel až předseda žalovaného v rámci přezkumu.
9. Neexistuje vztah mezi předmětem veřejné zakázky a vymezením požadavku na technickou kvalifikaci, neboť stavby uvedené v § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky společně tvoří věcně ani technicky ucelenou skupinu staveb. Stavby mají společné pouze to, že mají mít zajištěn bezbariérový přístup a případně jiné požadavky dle vyhlášky. Ty však pro zadavatele nejsou klíčové. Seznam staveb občanského vybavení dle § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky tedy dle žalobce tvoří obecnou kategorii (typ) staveb a není ve vztahu k předmětu veřejné zakázky nadřazenou kategorií pro stavby pro kulturu a duchovní osvětu, ale věcně (technicky) nesourodou skupinou staveb kazuisticky vymezených v podzákonném předpise pro zásadně odlišné účely.
10. Přímo určeny ke kategorizaci předmětu plnění veřejné zakázky jsou dle žalobce tzv. CPV kódy (Common Procurement Vocabulary) používané pro popis předmětu zakázky, zadavatelé případně mohli použít též klasifikaci stavebních děl CZ-CC od Českého statistického úřadu.
11. Žalobce dále namítá, že důvody uváděné zadavateli nejsou způsobilé odůvodnit kvalifikační požadavek (požární bezpečnost, akustika, vzorkování), jak ostatně seznal žalovaný v prvním rozhodnutí v nynější věci, které předseda žalovaného zrušil. Ze všech uvedených důvodů

žalobce navrhuje, aby zdejší soud obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

12. Žalovaný uvádí, že se všemi uplatněnými námitkami v napadeném rozhodnutí zabýval. Vztah zadávací podmínky k předmětu plnění je zobecněn a v případě některých staveb podle § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky může být bližší a u některých relativně vzdálený. Zadavatelé zvolili obecnou, širokou kategorii staveb, do které spadají i stavby pro kulturní a duchovní osvětu. Pokud je daný vztah nastaven takto obecně, nemůže mít negativní vliv na hospodářskou soutěž. Žalovaný nerozporuje, že zákon bylo možné naplnit i jinou formulací zadávací podmínky, zadavatelé např. mohli zkušenost vztáhnout ke všem pozemním stavbám. Tato možnost ale neimplikuje nezákonnost užšího, ale stále širokého okruhu přípustných staveb. To, že bezbariérová vyhláška nevymezuje stavby s úmyslem užít je jako kategorie při zadávání veřejných zakázek, neznamená, že je takto nelze využít. Požadovanou zkušenost je možné vymezit i pomocí CPV kódů. Z toho však neplyne, že jiný způsob je nepřipustný. Hodnotu požadované reference žalobce v námitkách ani později v návrhu k žalovanému nezpochybňoval, tato otázka proto není relevantní.
13. Odkaz na výčet podle § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky dle žalovaného neznamená bez dalšího použitelnost vyhlášky jako celku pro účely výkladu uplatnitelných staveb. Dává smysl – a to i s ohledem na nutnost širokého výkladu v případě jeho možné nejasnosti – aby i soukromá administrativní budova, která je pouze zčásti stavbou pro obchod a služby podle § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky, byla zadavateli akceptována. Žalobce zároveň ani náznakem nespecifikuje, jak byl omezen případnou nevědomostí o uplatnitelnosti soukromé administrativní budovy. Právě skutečnost, že ani sám žalobce nedokázal specifikovat, jaké překážky mu zadavatel vytvořil, však spíše poukazuje na to, že hospodářská soutěž nebyla omezena.
14. Žalobce v replice setrvává na své argumentaci. Nad její rámec doplňuje, že již v námitkách uváděl, že z požadavku na referenční stavbu dle zadávací dokumentace nemůže zadavatel zjistit žádnou specifickou zkušenost dodavatele, a to vyjma zkušenosti dodavatele s hodnotou (investičními náklady) referenční stavby ve výši 1 mld. Kč bez DPH. Dodavatel však takovou relevantní zkušenost mohl získat též při stavbě či rekonstrukci jiného typu pozemní stavby – typicky soukromé administrativní budovy – o dané hodnotě 1 mld. Kč bez DPH, případně též stavby zcela jiného druhu. Již od námitek tedy nemohlo být pochyb o tom, že se žalobce domáhá připuštění širšího okruhu staveb, neboť se z důvodu nezákonně nastavených podmínek nemohl zadávacího řízení účastnit. Žalobce přitom je relevantním dodavatelem (podílí se aktuálně na stavbě Justičního paláce v Ústí nad Labem).
15. Žalobce skutečně nenapadá samotný požadavek na hodnotu stavebních prací ve výši 1 mld. Kč bez DPH (tj. kvantitu), ale právě to, že v rozporu se zákonem požadují zadavatelé takovou zkušenost pouze pro některé – vzájemně nesourodé – stavby. Pokud by však zadavatelé stanovili zadávací podmínku bez hodnoty 1 mld. Kč, pak by soutěž nebyla omezena a žalobce by se do zadávacího řízení přihlásil. Podle § 15 odst. 1 bezbariérové vyhlášky slouží-li části jedné stavby rozdílným účelům, posuzují se jednotlivé části samostatně podle příslušných ustanovení této vyhlášky a jejích příloh. Žalovaný nyní

překvapivě tvrdí, že se toto ustanovení nemá použít, což však není rozhodné. Dle žalobce část tzv. soukromé administrativní budovy, která slouží např. obchodu a službám, by mohla být využita jako reference, avšak u takové stavby by se počítala již jen daná část a hodnota této části by musela činit alespoň 1 mld. Kč bez DPH. Takové stavby v ČR v rozhodném období neexistují.

IV. Vyjádření zadavatelů, replika žalobce, duplika zadavatelů

16. Zadavatelé předně uvádějí, že mezi stavby občanského vybavení mají být řazeny i soukromé administrativní budovy, což zadavatelé od počátku tvrdí (postupovali tak i v zadávacím řízení) a což posléze potvrdil i žalovaný. Relevantním trhem u takto velké veřejné zakázky na stavební práce není pouze Česká republika. I samotný průběh zadávacího řízení indikuje, že zadávací řízení bylo zajímavé pro zahraniční dodavatele, protože tito se účastnili zadávacího řízení v rovině poddodavatelů. Zadavatelé nesouhlasí ani s tím, že by na relevantním trhu byly pouze jednotky referenčních zakázek splňujících podmínku kvalifikace, a namátkou poukazují na 10 takových referencí, z nichž většina je českého původu.
17. Zadavatelé vyžadovali toliko jedinou referenci. Na daném relevantním trhu lze tedy uvedený požadavek považovat za skutečně jednoduchý anebo snadno splnitelný. To je doloženo průběhem zadávacího řízení. Ze 4 dodavatelů, kteří podali žádost o účast, totiž všichni splnili podmínky účasti v zadávacím řízení. U tak velké veřejné zakázky na stavební práce je přitom počet 4 účastníků nadprůměrný. Zadavatelé poukazují na to, že žalobce uvedenou argumentaci vůbec nevznesl v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí, ačkoliv měl tu možnost.
18. Pro specifikaci sporné podmínky kvalifikace nebyla převzata bezbariérová vyhláška jako celek, nýbrž pouze výčet jednotlivých budov dle § 6 odst. 1. Zadavatelé přitom setrvávají na tom, že například sídlo banky, které zahrnuje jak část pro veřejnost (klienty banky), tak pro zaměstnance banky, bude budovou pro obchod a služby, tedy stavbou občanské vybavenosti dle § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky. Zadavatelé by nemohli přijmout zužující výklad dané podmínky v neprospěch dodavatelů. Daný výklad plyne i z dokumentu „Principy a pravidla územního plánování“, na který zadavatelé opakovaně v průběhu správního řízení odkazovali. Ten zmiňuje, že „*typickými zástupci vyššího občanského vybavení jsou: střední škola, gymnázium, (...) kulturní dům, kino, vědecká knihovna, administrativní areál (kancelářský komplex), veletržní a výstavní areál, lázně, hotel, plavecký bazén, fotbalový stadion, atletický stadion, zimní stadion, ad.*“ Zadavatelé tedy od počátku přistupují k soukromým administrativním budovám jako ke stavbám občanského vybavení. Žalobci ostatně nic nebránilo u zadavatelů tuto skutečnost ověřit prostřednictvím žádosti o vysvětlení zadávací dokumentace. Namísto konstruktivního postupu však žalobce podal námitky těsně před uplynutím lhůty pro podání žádostí o účast.
19. Mezi kvalifikační podmínkou a předmětem veřejné zakázky je dle zadavatelů logická vazba, neboť předmětem plnění je stavba občanské vybavenosti. Ani klasifikace CPV nebo CZ-CC nepokrývají homogenní okruh staveb. Zadavatelé proto navrhuji žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

20. K vyjádření zadavatelů podal žalobce repliku, v níž upozorňuje, že sami zadavatelé uvádí, že většina referencí byla českého původu a zahraniční poddodavatelé tvoří koncerny s českými dodavateli. Jelikož jsou též všichni dodavatelé české společnosti, je relevantním trhem zjevně Česká republika, což dle žalobce platí pro většinu českých stavebních zakázek. Dále se žalobce věnuje 10 referencím, na které odkazovali zadavatelé. Má za to, že 3 z nich jsou soukromými administrativními budovami a podmínky kvalifikace nesplňují a 2 jsou sporné/neověřitelné, což podporuje argumentaci žalobce, že zadávací podmínky omezují hospodářskou soutěž a žalovaný se měl zabývat jejich věcným odůvodněním. Pokud zadavatelé tvrdí, že soukromé administrativní budovy jsou stavbami občanské vybavenosti, jedná se o oportunistickou změnu jejich postoje v průběhu přezkumného řízení.
21. Zadavatelé v duplice setrvávají na své argumentaci a uvádí, že žalobce požadované investiční náklady u referenční stavby v podaných námitkách sice zmiňuje, nicméně z textu námitek (ani z jejich kontextu) nevyplývá, že by požadavek na výši investičních nákladů rozporoval.
22. Dle zadavatelů žalobce svým postojem prokazuje, že pouze hledal důvod sporu. Žalobce je navíc propojen i s dehonestacním úkonem vůči jednomu ze společníků zástupce zadavatelů, který byl v zadávacím řízení učiněn pod smyšleným jménem a jehož cílem bylo vyvolat dojem o nepřiměřenosti kvalifikačních požadavků, což autor spojuje s „ušíťím zakázky na míru“ konkrétnímu dodavateli.
23. Zadavatelé dále uvádí, že i poddodavatelskou účastí se relevantní trh otevírá zahraničním dodavatelům, na čemž nic nemění skutečnost, že se jedná o obchodní společnosti z koncernových struktur, které zahrnují i tuzemské obchodní společnosti. Kromě předchozích 10 zadavatelé odkazují i na další referenční stavby; jejich výčet je ovšem toliko demonstrativní. Zadavatelé se nikdy nevymezili proti podřazení staveb soukromých administrativních budov pod stavby občanské vybavenosti, na čemž nic nemění ani skutečnost, že v rozhodnutí o námitkách to výslovně neuvedli.

V. Zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

24. Zdejší soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 20. 3. 2025, č. j. 62 Af 32/2024-229, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Co se týče posouzení přiměřenosti požadavku na technickou kvalifikaci, dospěl zdejší soud k závěru, že tzv. „soukromé kancelářské budovy“ či sídla velkých obchodních korporací nejsou stavbami občanského vybavení dle § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky, neboť nejsou bez dalšího stavbami pro obchod a služby ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky, jelikož tento účel vůbec nemusí plnit, popř. mohou jej plnit jen v marginální části. Žalovaný tedy pochybil již tím, že vycházel z opačného předpokladu a na základě tohoto východiska vyhodnotil, že je zadávací podmínku jednoduché splnit a hospodářskou soutěž omezuje nanejvýš zanedbatelně.
25. S tímto hodnocením se ovšem neztotožnil Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 3. 9. 2025, č. j. 22 As 51/2025-86, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dle Nejvyššího správního soudu platí, že pokud byly v soukromé administrativní budově poskytovány služby a obchod veřejnosti, jednalo se o stavbu občanského vybavení podle § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky.

26. Dále shledal kasační soud nepřezkoumatelným bod 46 rozsudku zdejšího soudu, v němž je uvedeno, že „*přiměřenost dané zadávací podmínky vzhledem ke složitosti a rozsahu veřejné zakázky musí být odůvodněna i bez přihlédnutí k požadované hodnotě reference. Pro účely hodnocení vlivu na hospodářskou soutěž pak podmínku dle čl. 6.4 písm. a) zadávací dokumentace nelze dost dobře rozdělit a zkoumat izolovaně ve vztahu k hodnotě reference a ve vztahu k věcnému vymezení reference (přičemž samozřejmě platí, že v případě nižší požadované hodnoty reference je pro dodavatele snadnější zadávací podmínku splnit a vice versa).*“ První citovaná věta se dle kasačního soudu zdá být v rozporu s větou druhou. Tento rozpor není nijak objasněn. Druhá věta poté není nijak zdůvodněna.

VI. Posouzení věci

27. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
28. Žaloba není důvodná.
29. Předně je třeba uvést, že právním názorem vysloveným v rozsudku kasačního soudu, kterým byl první rozsudek v nynější věci zrušen, je zdejší soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
30. Jak již bylo předesláno, v nynější věci je sporu o tom, zda zadavateli stanovená kritéria technické kvalifikace splňují podmínky § 36 odst. 1 z.z.v.z., tj. zda určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručují konkurenční výhodu nebo vytváří bezdůvodné překážky hospodářské soutěže, a zda jsou v souladu se zásadou přiměřenosti dle § 6 odst. 1 z.z.v.z. a zásadou zákazu diskriminace dle § 6 odst. 2 z.z.v.z.
31. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, při hodnocení, zda je zvolená podmínka přiměřená, je nutno vyjít ze standardního testu proporcionality, který stojí na třech základních kritériích – vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti v užším smyslu (rozsudek ze dne 20. 9. 2022, č. j. 5 As 65/2021-73, č. 4396/2022 Sb. NSS, bod 43). Zadavatel je povinen postupně hodnotit, zda existuje legitimní potřeba, pro kterou musí podmínku stanovit, zda je zadávací podmínka způsobila dosáhnout sledovaného cíle (který je přípustný), zda k němu nelze dospět jinými, mírnějšími, ale stejně vhodnými prostředky a zda předmětné omezení ob stojí v kolizi s jinými právy a zájmy (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 As 295/2020-143, č. 4327/2022 Sb. NSS, bod 39; ze dne 30. 3. 2022, č. j. 8 As 203/2020-168, bod 41; nebo ze dne 13. 2. 2023, č. j. 6 As 338/2021-52, bod 23). Takové hodnocení by se následně mělo promítnout do odůvodnění zadávací podmínky. U jednoduše splnitelné podmínky pak postačí prosté zdůvodnění její potřebnosti. V případě složitých podmínek má zadavatel povinnost předestřít podrobné, logické a smysluplné odůvodnění, že jím zvolené omezení soutěže bylo důvodné a že by případné alternativy zvolené zadávací podmínky pro něj znamenaly nepřiměřené náklady či obtíže, a svá tvrzení rovněž prokázat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2023, č. j. 6 As 338/2021-52; ze dne 23. 2. 2022, č. j. 6 As 295/2020-143, č. 4327/2022 Sb. NSS; ze dne 22. 2. 2024, č. j. 8 As 1/2023-72, bod 28).

32. V souladu s těmito východisky přezkoumal zdejší soud úvahy žalovaného vztahující se k zadávacím podmínkám, které žalobce napadl. Podle čl. 6.4 písm. a) zadávací dokumentace technickou kvalifikaci splňuje dodavatel, který předloží seznam stavebních prací poskytnutých za posledních 7 let před zahájením zadávacího řízení včetně osvědčení objednatele o řádném poskytnutí a dokončení těchto prací. Z osvědčení i seznamu musí jednoznačně vyplývat, že dodavatel v uvedeném období realizoval alespoň 1 významnou stavební práci, jejímž předmětem byla výstavba nebo rekonstrukce objektu občanské vybavenosti o celkových investičních nákladech alespoň 1 mld. Kč bez DPH.
33. V poznámce pod čarou je uvedeno, že objektem občanské vybavenosti se pro účely tohoto zadávacího řízení rozumí stavby uvedené v § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky.
34. Podle § 6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky *stavbou občanského vybavení se rozumí:*
- a) stavba pro veřejnou správu, soudy, státní zastupitelství, policii, obviněné a odsouzené,*
 - b) stavba pro sdělovací prostředky,*
 - c) stavba pro obchod a služby,*
 - d) stavba pro ochranu obyvatelstva,*
 - e) stavba pro sport,*
 - f) školy, předškolní a školská zařízení,*
 - g) stavba pro kulturu a duchovní osvětu,*
 - h) stavba pro zdravotnictví a sociální služby,*
 - i) budova pro veřejnou dopravu,*
 - j) stavba ubytovacího zařízení pro cestovní ruch s celoročním i sezónním provozem pro více než 20 osob.*
35. Dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu i stavba soukromé administrativní budovy, kdy pouze v její části dochází k poskytování služeb a obchodu, je stavbou pro obchod a služby ve smyslu § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky, a to bez ohledu na rozsah, v němž je stavba k danému účelu využívána. I takovou stavbou tedy mohl dodavatel získat potřebné zkušenosti pro stavby, kde jsou poskytovány služby veřejnosti.
36. Východiska žalovaného lze zjednodušeně shrnout tak, že sporná zadávací podmínka má vztah k předmětu plnění, neboť stavba Janáčkova kulturního centra je stavbou občanského vybavení ve smyslu bezbariérové vyhlášky. Žalovaný dospěl k závěru, že množina objektů, kterými mohli dodavatelé naplnit daný požadavek, zahrnovala velké množství různých variant, a to včetně „soukromých kancelářských budov“ či sídel velkých obchodních korporací. Požadavek tedy byl vymezen natolik široce, že ho mohli dodavatelé prokázat dostatečně velkým okruhem staveb. Zadavatelé navíc obdrželi celkem 4 žádosti o účast, což žalovaný považuje za vysoký/přiměřený počet. V tomto kontextu proto již není nutné se zabývat tvrzenými důvody pro stanovení řešeného požadavku. S tímto posouzením se předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí ztotožnil. Ostatně, prvostupňové rozhodnutí vychází ze závazného právního názoru předsedy žalovaného, který první rozhodnutí (jež dalo za pravdu argumentaci žalobce) zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
37. Sám žalobce pak např. v bodě 48 žaloby obecně uvádí, že v případě nových administrativních komplexů stavba zpravidla bude obsahovat část pro obchod a služby

(kavárny, restaurace, prodejny). Tím spíše tomu tak dle zdejšího soudu bude v případě těchto druhů staveb o hodnotě 1 mld. Kč a vyšší. Pokud je tedy podle právního názoru Nejvyššího správního soudu pro podřazení stavby pod § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky rozsah, v němž je stavba využívána pro obchod a služby (oproti rozsahu, v němž tomu tak není), v podstatě irelevantní, je celá žalobcová argumentace založená na opačném východisku (zohledňujícím rozsah využití stavby pro obchod a služby) nedůvodná, neboť vychází z mylného předpokladu, že soukromé administrativní budovy vůbec nelze pod dané ustanovení podřadit (případně jen tehdy, jsou-li z větší části užívány právě pro obchod a služby, resp. část pro obchod a služby samostatně dosahuje požadované hodnoty 1 mld. Kč).

38. Žalovaný vychází z toho, že pro dodavatele na relevantním trhu je podmínka omezení reference na stavbu občanské vybavenosti snadno splnitelná, neboť pod tento pojem lze podřadit velké množství staveb včetně „soukromých kancelářských budov“ či sídel velkých obchodních korporací, což podporuje i skutečnost, že zadavatelé obdrželi celkem 4 žádosti o účast. Žalobce tyto úvahy v žalobě zpochybňuje argumentem, že soukromé administrativní budovy jako stavby pro administrativu nelze s ohledem na znění zadávací dokumentace použít jako referenci.
39. Mezi žalobcem a žalovaným však není skutkově sporu o tom, že soukromé administrativní budovy zpravidla obsahují i veřejně přístupnou část určenou pro obchod a služby (opak bude výjimkou). Ve světle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu se tedy v převážné většině jedná o stavby pro obchod a služby dle § 6 odst. 1 písm. c) bezbariérové vyhlášky a proti žalobním námitkám (směřujícím výlučně k tomu, že tyto stavby připuštěny být nemohou, resp. mohou jen za velmi omezených podmínek) obстоjí závěry žalovaného, že se jedná o jednoduše splnitelnou podmínku, u které postačí prosté zdůvodnění její potřeby. To v nynější věci představuje skutečnost, že předmětem veřejné zakázky je novostavba budovy Janáčkova kulturního centra v Brně, která obsahuje jeden jednoúčelový koncertní sál pro symfonickou hudbu s přirozenou akustikou, a která představuje stavbu občanské vybavenosti ve smyslu bezbariérové vyhlášky. Zadavatelé logicky požadují doložit, že vybraný dodavatel má předpoklady k tomu předmět plnění realizovat.
40. Jelikož je nyní sporná podmínka podmínkou jednoduchou a pro dodavatele snadno splnitelnou, nikoliv složitou podmínkou (u které by měli zadavatelé povinnost předeštit podrobné, logické a smysluplné odůvodnění, že jimi zvolené omezení soutěže bylo důvodné a že by případné alternativy zvolené zadávací podmínky pro ně znamenaly nepřiměřené náklady či obtíže), ztrácí bod 46 původního rozsudku zdejšího soudu, který byl kasačním soudem shledán nepřezkoumatelným, relevanci. Zdejší soud jej totiž původně vztáhl k situaci, v níž zadavatelé byli danou omezující podmínkou povinni podrobně odůvodnit, proč (podle původního právního názoru zdejšího soudu) opačný závěr žalovaného neobstál.
41. Za těchto východisek, pokud žalobce v žalobě upozorňuje na množství staveb pro občanskou vybavenost v hodnotě 1 mld. Kč provedených v posledních 7 letech, není takový poukaz relevantní, neboť žalobce vychází z vlastní (podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu nesprávně) omezující definice těchto staveb. Ve světle závazného právního názoru kasačního soudu je však okruh takových staveb nepochybně mnohem širší, neboť zahrnuje veškeré stavby, které alespoň částečně plní účel stanovený v §

6 odst. 1 bezbariérové vyhlášky a jsou určeny pro užívání veřejností. Tvrzení, že u žádného požadavku na referenční zakázku v hodnotě 1 mld. Kč bez DPH nelze konstatovat, že není omezující z hlediska vlivu na hospodářskou soutěž, žalobce nijak blíže nerozvádí. Lze proto pouze obecně uvést, že takto kategorické tvrzení neplatí, neboť vždy je třeba hodnotit konkrétní předmět veřejné zakázky a relevantní trh dodavatelů schopných veřejnou zakázku plnit.

42. Požadovanou zkušenost by bylo jistě možné vymezit i jinak, např. pomocí CPV kódů nebo prostřednictvím klasifikace stavebních děl CZ-CC (jak navrhuje žalobce). Z toho ovšem neplyne, že zadavateli zvolený způsob byl nezákonný.
43. Jak správně upozorňuje žalovaný a zadavatelé, pokud se žalovaný podrobnému odůvodnění přiměřenosti sporné zadávací podmínky v napadeném rozhodnutí vůbec nevěnoval (neboť dospěl ke správnému závěru, že postačí odůvodnění vztahu mezi potřebou a podmínkou), nemůže se důvody předkládanými zadavateli v průběhu správního řízení (se kterými nyní žalobce v žalobě obsáhle polemizuje) zabývat ani zdejší soud, neboť předmětem přezkumu je napadené rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Zdejší soud z výše uvedených důvodů žalobu dle § 78 odst. 7 jako nedůvodnou zamítl.
45. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Procesně neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost a pro přiznání náhrady nákladů řízení neshledal ani jiné důvody hodné zvláštního zřetele.
46. Žalobce spolu s návrhem na předběžné opatření u zdejšího soudu složil dle § 272b odst. 1 z.z.v.z. kauci ve výši 100 000 Kč. Podle § 272b odst. 2 z.z.v.z. pokud soud žalobu zamítne, kauce připadne státu. V ostatních případech soud kauci vrátí účastníku řízení do 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zdejší soud žalobci výrokem V. předchozího zrušujícího rozsudku kauci vrátil. Rozsudek zdejšího soudu však následně Nejvyšší správní soud zrušil jako celek, tj. včetně výroku o vrácení kauce. Jelikož byla žaloba zamítnuta, připadá dle citovaných ustanovení kauce státu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

32/2024

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2025

David Raus v.r.
předseda senátu